

[Mølgaard.]

Andre har imidlertid nu taget initiativ til, at også brøkdelsproblemerne tages op til behandling, og vi vil ikke underkende, at også de har betydning. Boligudvalget får andet og mere at bestille i den kommende tid, men det får altså også dette til behandling. Forhåbentlig får man taget livet af vildskaberne på dette område, især de store vildskaber, der kan udarte, hvis årgang 1966-forlig, som det synes at være tilfældet, er på vej til at blive genskabt.

Med hensyn til isoleringen som sådan må vi bemærke, at vi ikke kan acceptere alene den formulering, lovforslaget har, hvor man blot antyder, at boligministeren i et nærmere fastsat omfang kan gøre sådan og sådan efter sit eget hoved, uden at udtrykke nogen som helst mistillid til boligministeren og boligministerens afgørelser i øvrigt. Det er en stor bemyndigelse, der her er lagt hen til boligministeren, og jeg synes, det er for ringe, at forslagsstillerne ikke kan specificere lidt nøjere, hvad det er, man ønsker boligministeren skal gøre.

Vi tror i øvrigt ikke meget på det præmie-, respektive straffesystem, som man lægger op til fra forslagsstillerens side. Vi tror i grunden temmelig meget på markedsmekanismerne også på dette område. Vi tror, at disse problemer kan løses på anden vis, hvis bare man lader de frie markeds kræfter udfolde sig. Vi er klar over, at disse markeds kræfter ikke har fuld udfoldelsesmulighed, så længe der endnu eksisterer rester af det gamle boligforlig.

Vi vil medvirke til, at sådanne tilbøjeligheder til at sætte markedsmekanismen ud af spillet for husejeres vedkommende for fremtiden ikke finder sted.

Ordføreren for forslagsstillerne (Morten Lange) (SF):

Jeg må takke ordførerne, fordi de i hvert fald har prøvet på at opretholde ideen om, at vi helhedsanskuede de her sager. Jeg indrømmer, det er svært, men det er der ikke noget nyt i.

Jeg skal sige om spørgsmålet om huslejerne, som jo er snævert knyttet til et andet forslag, vi stillede samtidig om lejeafgiften på parcelhusene, at jeg er godt klar over, at jeg tramper ned i et område, hvor hvert enkelt parti har et eller andet efterhånden

særdeles indarbejdet synspunkt, og derudover står der altså sådan en stjerne over dette folketing, som skulle prente for os, at inden ret længe skal vi til at anskue det hele i en ny og større sammenhæng for at få et såkaldt bredt boligforlig.

Vi har fremsat disse forslag bl. a. for at understrege, at siden vi startede denne snak, er der sket noget. Denne udgift på vores budget, som hedder at bo, er kommet meget betydeligt i vejret. Man kan læse dagbladet Politiken for i dag og se, hvor meget det betyder for et parcelhus, og hvis vi havde haft prisstigningen noget tidligere eller vurderingen noget senere, havde vi formodentlig haft et helt andet vurderingsgrundlag at gå ud fra. Kort sagt, der er kommet en komplicerende faktor ind i boligværdifastsættelsen. Jeg havde egentlig håbet, at man her i folketinget havde indset, at nu havde man da for pokker, undskyld, for en gangs skyld et nyt motiv at gå ud fra i denne efterhånden så forknoklede sag, at man havde grebet til og sagt: nå ja, det er da for resten en fornuftig løsning. Men så megen optimisme skulle man vel ikke have på forhånd, og jeg indser altså med nogenlunde sindsro og fornuft, at disse ting går i den almindelige pulje, blot med den påskrift til puljen, til hele debatten, at der er sket ting, som har gjort, at boligudgifterne er blevet højere, hvilket stiller en hel del ting i et nyt lys. Det kommer man ikke uden om, det er en kendsgerning, når vi snakker boligpriser også i fremtiden.

Men hvis vi nu har talt points, så har jeg i hvert fald talt tilstrækkelig mange points i retning af, at vi ingen hurtig løsning får på det her ved denne lejlighed, og det havde jeg selvfølgelig haft en slags optimistisk tro på, men troen kunne ligge på et lille sted.

Så er der spørgsmålet om isoleringen, og det ligger dog så nogenlunde frit i forhold til, hvad vi ellers plejer at snakke om herinde. Her bemærker jeg mig over hele feltet en eller anden varieret type af velvilje, men jeg bliver nødt til her at citere en afdød statsmand, nemlig Josef Stalin, som engang var ude at tale med nogle kollektivbønder om, hvordan det gik med deres såning, og de talte meget om den principielle betydning af, at såningen skulle fremmes — det har jeg også noteret mig i dag — men spørgsmålet rettedes derefter: ja men hvor-